

Η Νέα Σμύρνη αποχαιρετά τη Δευτέρα 23 Οκτωβρίου 2016 στις 2:00 μ.μ. στον Ι. Ναό Αγ. Φωτεινής τον **επί 20 χρόνια Δήμαρχο της Μπάμπη Μπεχλιβανίδη**, ο οποίος «έφυγε» σε ηλικία 87 ετών αφήνοντας την πόλη μας φτωχότερη. Ο Μπάμπης Μπεχλιβανίδης έζησε, εργάστηκε και δημιούργησε την οικογένειά του στη Νέα Σμύρνη, την οποία υπηρέτησε υποδειγματικά

από το 1959 αρχικά ως δημοτικός σύμβουλος και αργότερα από το 1975 έως το 1994 ως Δήμαρχος. Εκλέκτηκε για 5 τετραετίες και σφράγισε με το έργο του την πορεία της Νέας Σμύρνης ως σύγχρονης πόλης. Πολιτεύτηκε με ήθος και αξιοπρέπεια κερδίζοντας την εκτίμηση και το σεβασμό των συνδημοτών του και των συναδέλφων του.

Με ομόφωνη απόφαση του Δημοτικού Συμβουλίου Ν. Σμύρνης μετά από εισήγηση του τότε Δημάρχου Γιώργου Κουτελάκη τιμήθηκε στις 23/10/2009 με τον τίτλο του Επίτιμου Δημάρχου Ν. Σμύρνης για την προσφορά του και τους αγώνες του από τη θέση του πρώτου πολίτη της πόλης επί 20 χρόνια.

Ο Δήμαρχος Ν. Σμύρνης κ. Σταύρος Τζουλάκης σε ανακοίνωσή του ανέφερε αμέσως μετά το

θάνατό του: «Η πόλη θρηνεί για τον Μπάμπη Μπεχλιβανίδη. Για τον πρώτο Δήμαρχο μετά την πτώση της δικτατορίας. Για το Δήμαρχο που έβαλε, στη μεταπολίτευση, τα θεμέλια της σημερινής Νέας Σμύρνης. Ένα ύστατο χαιρε. Ας είναι ελαφρύ το χώμα που θα σε σκεπάσει.»

Ενώ και ο τ. Δήμαρχος Γιώργος Κουτελάκης ανέφερε : «Ο ιστορικός Δήμαρχος της πόλης μας ΜΠΑΜΠΗΣ ΜΠΕΧΛΙΒΑΝΙΔΗΣ δεν είναι πια κοντά μας. Η πόλη και οι πολίτες της ΝΕΑΣ ΣΜΥΡΝΗΣ θα τον αποχαιρετήσουν εκφράζοντας την ευγνωμοσύνη τους για την τεράστια προσφορά του στο Δήμο μας και τιμώντας τους αγώνες του για την Δημοκρατία στη χώρα μας.»

Ο Μπάμπης Μπεχλιβανίδης μιλάει για τη ζωή του

“Κατάγομαι από γονείς πρόσφυγες, από τη Νικομήδεια της Μ. Ασίας. Τα πρώτα μου, νηπιακά χρόνια, τα πέρασα στις παράγκες των προσφύγων, στο Δουργούτι. Εκεί, πολύ μικρός, έζησα τη φτώχεια, την κοινωνική αδικία, και είχα τα πρώτα μου πολιτικά ακούσματα.

«Εσύ πατέρα είσαι Βενιζελικός, ή βασιλικός;» Μικρό παιδί ρώτησα τον πατέρα μου, κι εκείνος μου απάντησε τότε: «Εγώ γιέ μου είμαι μπολσεβίκος».

Η κληρονομιά που πήρα απ τους γονιούς μου και ιδιαίτερα από τη μάννα μου Σουλτάνα ήταν να μην ξεχάσω τις ρίζες μου και να διαγράψω από τη ζωή του δυό λέξεις: μίσος και εκδίκηση. Αντίθετα, αυτοί οι απλοϊκοί γονείς καλλιέργησαν σε μένα την δυνατότητα να κρίνω τους ανθρώπους με κατανόηση και να μπορώ να βρίσκω τα καλά τους.

Στη Ν. Σμύρνη μεγάλωσα, πήγα Σχολείο, από δώ οργανώθηκα στην αριστερά και στην παρανομία. Ήμουν ένα κομμάτι από τους ανθρώπους του λαού, γι αυτό και τους καταλάβαινα και με καταλαβαίνανε.

Από 16 χρονών ήμουν στην αντίσταση, πέρασα πείνα, στρατοδικεία, φυλακές, ξύλο, εξορίες, κατοχή, δυστυχία, δεν ξέχασα τις ρίζες μου και τους απλούς καθημερινούς ανθρώπους που τους συναντούσα στα καφενεία. Θυμάμαι με τσιγκλάγανε να τους βρίσω, να τους τα πω, έτσι ώστε να με καταλάβουν και αποζητούσανε την παρέα μου γιατί τους έλεγα την αλήθεια, όσο κι αν ήταν πικρή, όσο κι αν μας βάραινε όλους.

Εκανα στη Γυάρο, στη Λέρο, στον Ωρωπό, εξορία βέβαια όχι διακοπές και γνώρισα το παιδί μου όταν ήταν 3,5 ετών. Σ όλες αυτές τις ταλαιπωρίες γνώρισα τους ανθρώπους της αριστεράς και γίναμε συνοδοιπόροι. Τον Θεοδωράκη τον συνάντησα για πρώτη φορά το 1959 στο Φεστιβάλ Νεολαίας στη Μόσχα, όπου πήρε και το βραβείο. Εδώ συμπορευτήκαμε στην Νεολαία της ΕΔΑ. Θυμάμαι το 1960 ήθελε να βάλει υποψηφιότητα για βουλευτής, αλλά δεν ήταν σε κανένα Δημοτολόγιο γραμμένος, και αυτό ήταν αδύνατο. Τα καταφέραμε τότε και τον γράψαμε δημότη Ν. Σμύρνης και έτσι βγήκε βουλευτής. Στη συνέχεια «συγκατοικήσαμε» στον Ωρωπό.

Μετά απ όλ αυτά , όπως όλοι τότε οι αριστεροί, δεν εύρισκα δουλειά, όλες οι πόρτες ήταν κλειστές, πάλεψα μόνος μου και σιγά-σιγά ορθοπόδισα.

Ολημερίς δούλευα και τις Κυριακές έπαιρνα τα παιδιά μου και τη γυναίκα μου και πηγαίναμε κοντινές εκδρομές, κάνοντας πικ-νικ στις εξοχές. Μια μοναδική ευκαιρία, μια μέρα την εβδομάδα να τα χαρώ.

Δεν είχα ιδιαίτερη μόρφωση, άλλοι ήταν πιο μορφωμένοι από μένα, αλλά είχα τη γνώση των ανθρώπων της ταλαιπωρίας, της σκληρής δουλειάς. Όταν άρχισα να προκόβω στη δουλειά μου, ήμουν εργολάβος οικοδομών, μπορούσα να βγάλω πολλά λεφτά. Αλλά δεν

ήταν αυτή η προτεραιότητά μου. Ειδικά όταν ανακατεύτηκα με τον Δήμο. Εκλέχτηκα για πρώτη φορά δημοτικός σύμβουλος στις 6 Απριλίου 1959. Θυμάμαι μια φορά ήρθε κάποιος για να μπορέσει να με βρη στο Δημοτικό Συμβούλιο, «να σου δώσω 600 χιλιάρικα για το διαμέρισμα», ο άνθρωπος ήταν ναυτικός και θάφευγε. «Βρε δεν έχω απόδειξη εδώ πούρθες, έλα αύριο» «Από σένα δεν θέλω απόδειξη» Κάτι τέτοια ήταν για μένα η μεγαλύτερη ανταμοιβή, από έναν απλό άνθρωπο, μα το ίδιο μεγάλη ανταμοιβή ήτανε για μένα και το γράμμα του Μανώλη Ανδρόνικου όταν τον είχαμε τιμήσει, εδώ στην Ν. Σμύρνη, σαν ένα άξιο τέκνο των χαμένων πατρίδων.

Όταν επρόκειτο να βγουν τα αποτελέσματα, 1975, αμέσως μετά την δικτατορία, γυρίζαμε στα εκλογικά τμήματα. Κάποια στιγμή πάω στο γραφείο του Μπακαμήτσου, για να μάθω τι βγήκε από την καταμέτρηση. Ήταν κι ένας ηλικιωμένος άνθρωπος εκεί, και ο Δαδιώτης. Εκτός από μένα, τον άνθρωπο της αριστεράς, ήταν υποψήφιος και ο αείμνηστος Παπαθανασίου, που είχε διατελέσει Δήμαρχος, επί χούντας. Ο ηλικιωμένος στην ερώτησή μου απαντάει: «Τι τα θέλεις καημένε, τα αποτελέσματα. Τώρα μείναμε μεταξύ του Χίτλερ και του Στάλιν». «Δεν είναι έτσι» του απαντώ. «Οι σύμμαχοι θυμήσου πήγανε με τον Στάλιν». Κι έφυγα. «Ποιός είν' αυτός?» ρώτησε τον Δαδιώτη, κι αυτός του αποκρίθηκε: «Ο Στάλιν».

Τελικά, απίστευτο για το 75, εκλέχτηκε «ο Στάλιν» και με το που πάω στο Δημαρχείο συναντώ έναν αστυνομικό, από τον οποίο όσο ήμουν νέος είχα φάει το ξύλο της χρονιάς μου. Δεν υπήρχε άλλη λύση παρά να του πω «ας τα ξεχάσουμε όλ' αυτά, εδώ θα συνεργαστούμε για τη Ν. Σμύρνη». Έτσι κι έγινε.

Όταν ανέλαβα Δήμαρχος η κατάσταση στο Δήμο ήταν πολύ δύσκολη. Δεν υπήρχαν λεφτά. Οι υπάλληλοι πολλές φορές πληρώνονταν με δόσεις. Τα αυτοκίνητα καθαριότητας ήταν μισθωμένα. Ακόμα και τώρα διερωτώμαι πως τα βγάσαμε πέρα με τα ισχνά οικονομικά. Όμως τόχα βάλει πείσμα. Από χαρακτήρα ήμουν και είμαι αισιόδοξος και χαρούμενος άνθρωπος. Αναπτύξαμε ένα σύστημα καθαριότητας μοναδικό. Φωτίστηκε απ' άκρου σ' άκρο κάθε γωνιά της Ν. Σμύρνης. Προωθήσαμε τον πολιτισμό στην πόλη και τιμήσαμε συμπατριώτες μας, λογοτέχνες και καλλιτέχνες. Οργανώσαμε τις υπηρεσίες, προσπάθησα με ένα ερωτηματολόγιο να γίνει απογραφή του πληθυσμού της πόλης και των αναγκών τους, δεν πέτυχε γιατί τότε υπήρχε καχυποψία, μη φακελωθούνε. Αλλοίμονο από ποιόν από μένα, που ήμουνα μια ζωή φακελλωμένος επειδή ανήκα σ ένα κόμμα, απόκομμα θάλεγα τότε. Πίστευα στην συμμετοχή των πολιτών στα δημοτικά πράγματα και οργανώσαμε τα Συνοικιακά Συμβούλια και τις Λαϊκές Συνελεύσεις.

Βέβαια ερχόμουν στο Δήμο εξήμισυ το πρωί κι έφευγα πολλές φορές στις τέσσερις το άλλο

πρωί. Με επέκριναν ότι ήμουν συγκεντρωτικός, αλλά ένοιωθα ότι δεν μπορούσα να κάνω αλλοιώς. Απ την άλλη μεριά το γραφείο μου δεν είχε πόρτες, ήταν ανοιχτό όλη τη μέρα για όλους. Ήμουνα ερωτευμένος μ αυτήν την ιστορία. Όπως καταλαβαίνετε όσο κι αν αγαπούσα και την οικογένειά μου, δεν γινότανε να μην τους λείπω, ευτυχώς η γυναίκα μου άξια μάννα κατάφερε και μεγάλωσε τα τρία εξαιρετικά παιδιά μου και της χρωστώ ευγνωμοσύνη γι' αυτό.

Στη συνεργασία μου με τους ανθρώπους είχα κατανόηση, άλλοτε ήμουνα εκρηκτικός, πάντα όμως αληθινός, ό,τι πίστευα το έλεγα, ό,τι έκανα το πίστευα κι ίσως γι αυτό με εμπιστεύονταν και οι άλλοι. Ενοιωσα πικρίες από πολλούς, σίγουρα πίκρανα κι άλλους. Σε κάποια περίπτωση είχα το δύσκολο καθήκον να πάω μάρτυρας κατηγορίας για ποινικές πράξεις συμπολίτη μας, έπρεπε να πω την αλήθεια, και σε άλλη δίκη για το ίδιο πρόσωπο πήγα μάρτυρας υπεράσπισης, γιατί κι αυτή τη φορά έπρεπε απλά να πω την αλήθεια.

Σήμερα χαίρομαι τα έξη εγγόνια μου και αναλογιζόμενος την πορεία μου στη ζωή, νοιώθω ακόμα βαθειά μέσ την ψυχή μου την αγάπη μου για τους ανθρώπους και προ παντός για τούτη την πόλη που την ζω σαν ερωμένη, πάνω από 50 χρόνια και θάλεγα ότι αν ήταν μπορετό να ξαναπερπατήσω τη ζωή απ' την αρχή, τον ίδιο δρόμο πάλι θ' ακολουθούσα.

Μια χάρη ζητώ μόνο απ τους συμπολίτες μου: Να δουν τα θετικά που έκανα.”

** Σ.Σ. Το παραπάνω κείμενο είναι από ντοκυμαντέρ που επιμελήθηκε ο Πολιτιστικός Οργανισμός Ν. Σμύρνης και το οποίο προβλήθηκε στις 23/11/2009 στην εκδήλωση βράβευσης του κ. Μπεχλιβανίδη.*

ΣΥΝΤΟΜΟ ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ

Ο Μπάμπης Μπεχλιβανίδης γεννήθηκε το 1929, στο Αγρίνιο, όπου είχαν καταφύγει οι πρόσφυγες γονείς του το 1922.

Στη συνέχεια η οικογένειά του εγκαταστάθηκε στο Δουργούτι και το 1939 ήρθαν στη Ν. Σμύρνη. Εδώ τέλειωσε το Δημοτικό, συνέχισε στο Γυμνάσιο όπου αποβλήθηκε για πολιτικούς λόγους. Για λόγους βιοπορισμού, παρακολούθησε τις τελευταίες τάξεις του νυκτερινού Γυμνασίου Λαζαροπούλου στην Καλλιθέα.

Την περίοδο της Κατοχής οργανώθηκε στην ΕΠΟΝ. Το 1948, στον εμφύλιο έγινε η πρώτη σύλληψή του και εξορίστηκε στη Μακρόνησο, για τρία χρόνια.

Στη συνέχεια εντάχθηκε στη Νεολαία της ΕΔΑ και μετά την διάσπαση της Αριστεράς πέρασε στο ΚΚ Εσωτερικού, όπου και διετέλεσε μέλος της Κεντρ. Επιτροπής. Το 1959 εκλέγεται για πρώτη φορά Δημ. Σύμβουλος Ν. Σμύρνης. Το 1961 απολύεται από την Κυβέρνηση Κων/νου Καραμανλή, από τη θέση του Δημ. Συμβούλου, γιατί πήρε μέρος στον εορτασμό της Εργατικής Πρωτομαγιάς. Προσφεύγει στο Συμβούλιο Επικρατείας, όπου δικαιώνεται και επανέρχεται στο Δήμο.

Αφού παίρνει το απολυτήριο Γυμνασίου, το οποίο η πολιτική του δράση δεν του επέτρεψε να τελειώσει, το 1966 δίνει εξετάσεις και περνάει στην Πάντειο και τη Νομική. Εγγράφεται στην Πάντειο το 1967, όμως εγγεγραμμένος και στα μητρώα των δια βίου κυνηγημένων αριστερών, συλλαμβάνεται πρώτος στην Ν. Σμύρνη στις 21 Απριλίου 1967, ακριβώς 8 ημέρες μετά τον γάμο του με την Ελισάβετ Μώρου. Εκείνο το βράδυ οδηγείται μαζί με εκατοντάδες αριστερούς στον Ιππόδρομο όπου ζει τον θάνατό του καλλίτερου του φίλου Ελή.

Στη συνέχεια εξορίζεται στη Γυάρο, στο Λακί της Λέρου και στον Ωρωπό. Αποφυλακίζεται το 1971 και το 1975 εκλέγεται Δήμαρχος Ν. Σμύρνης, υποστηριζόμενος από το ΚΚΕ Εσωτ, την ΕΔΑ, το ΠΑΣΟΚ και την ΕΚΝΔ.

Επανεκλέγεται για τέταρτη φορά για να παραμείνει Δήμαρχος μέχρι το 1994, οπότε εκλέγεται Νομαρχιακός Σύμβουλος και αναλαμβάνει καθήκοντα Αναπληρωτή Νομάρχη στον Τομέα Οικονομικής Ανάπτυξης μέχρι το τέλος του 1998.